

Soudní poplatky

Pokud jsou v žalobě uplatněny dva a více nároky na náhradu újmy podle zákona č. 82/1998 Sb, vybírá se podle § 6a odst. 2 zákona o soudních poplatcích od navrhovatele pevná sazba poplatku dle položky 8a sazebníku, tj. 2 000 Kč, za každý nárok samostatně.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 30 Cdo 2127/2019-106, ze dne 14.4.2020)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně P. S., narozené XY, bytem XY, zastoupené Mgr. MUDr. J.K., advokátkou, se sídlem v P., proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., o zaplacení 1 000 000 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 11 C 138/2017, o dovolání žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, č. j. 91 Co 393/2018-62, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se domáhala v součtu zaplacení částky 1 000 000 Kč s příslušenstvím jako přiměřeného zadostiučinění za své nemajetkové újmy vzniklé v souvislosti s nezákonným trestním řízením vedeným u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 34 T 5/2012 proti jejímu partnerovi, a to ve výši 93 000 Kč za nezákonnou vazbu jejího partnera, ve výši 240 000 Kč za nepřiměřenou délku trestního řízení a ve výši 667 000 Kč za nezákonné trestní stíhání.

2. Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „soud prvního stupně“) usnesením ze dne 6. 11. 2018, č. j. 11 C 138/2017-45, řízení zastavil (výrok I) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

3. Soud prvního stupně vyšel z toho, že po podání žaloby dne 14. 12. 2017 byla žalobkyně vyzvána usnesením soudu prvního stupně ze dne 3. 1. 2018, č. j. 11 C 138/2017-19, ke splnění poplatkové povinnosti vzniklé dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. [549/1991](#) Sb., o soudních poplatcích (dále jen „ZoSP“), tj. s ohledem na tři uplatněné nároky k zaplacení soudního poplatku třikrát 2 000 Kč dle položky 8a Sazebníku poplatků (dále také „sazebník“), a to ve lhůtě 15 dnů od doručení usnesení. Zároveň byla žalobkyně poučena, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Usnesení bylo doručeno zástupkyni žalobkyně dne 15. 1. 2018. Dne 31. 1. 2018 byla na účet soudu připsána částka 2 000 Kč.

4. Usnesením soudu prvního stupně ze dne 8. 2. 2018, č. j. 11 C 138/2017-34, které nabylo právní moci dne 16. 2. 2018, bylo usnesení o výzvě k zaplacení soudního poplatku potvrzeno. Usnesením soudu prvního stupně ze dne 23. 5. 2018, č. j. 11 C 138/2017-35, nebylo žalobkyni přiznáno osvobození od soudních poplatků, přičemž přípisem stejného soudu ze dne 16. 7. 2018 byla žalobkyně vyzvána k doplacení zbylé výše soudního poplatku v částce 4 000 Kč ve stanovené dodatečné lhůtě 15 dnů ode dne doručení. Výzva byla doručena do datové schránky zástupkyně žalobkyně dne 23. 7. 2018, poslední den lhůty pro zaplacení soudního poplatku tak bylo úterý 7. 8. 2018. Zbylá část soudního poplatku ve výši 4 000 Kč byla na účet soudu připsána až dne 8. 8. 2018.

5. Po právní stránce posoudil soud prvního stupně věc podle § 9 odst. 1 a 3 ZoSP. S ohledem na

skutečnost, že soudní poplatek nebyl zaplacen ve stanovené lhůtě, přičemž soudu v této stanovené lhůtě nebyly sděleny důvody osvědčující nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by mohla žalobkyni vzniknout újma, tj. byl zaplacen až po marném uplynutí této lhůty, a k zaplacenému soudnímu poplatku se tak nepřihlíží, soud postupoval dle citovaných ustanovení zákona o soudních poplatcích a řízení zastavil.

6. Pro úplnost soud prvního stupně uvedl, že podle § 13 odst. 2 ZoSP se při správě placení poplatků postupuje podle daňového řádu, nestanoví-li tento zákon jinak. Otázku časového okamžiku úhrady soudního poplatku bankovním převodem tento zákon konkrétně neupravuje a je tak nutné postupovat podle § 166 odst. 1 písm. a) zákona č. [280/2009](#) Sb., daňového řádu, podle kterého se za den platby, u platby, která byla prováděna poskytovatelem platebních služeb nebo provozovatelem poštovních služeb, považuje den, kdy byla připsána na účet správce daně, tj. den, kdy byla připsána na účet zdejšího soudu.

7. Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) k odvolání žalobkyně napadeným usnesením potvrdil usnesení soudu prvního stupně (výrok I) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok II).

8. Odvolací soud odkázal na správné závěry soudu prvního stupně s tím, že k zaplacení soudního poplatku po marném uplynutí této lhůty dne 8. 8. 2018 se v souladu se zněním ustanovení § 9 odst. 1 ZoSP nepřihlíží. Konstantní judikatura je ustálena na závěru, podle kterého z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti je rozhodný ten den, kdy je částka soudního poplatku skutečně připsána na účet soudu. Okamžik splnění poplatkové povinnosti nedoznal změny ani v důsledku novely zákona o soudních poplatcích, účinné od data 30. 9. 2017. V této souvislosti odvolací soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 8 Afs 37/2018-51.

9. Odvolací soud dále konstatoval, že soud prvního stupně postupoval správně, pokud při vyměření soudního poplatku za žalobu vycházel z položky 8a sazebníku a soudní poplatek stanovil ve výši 3 x 2 000 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobní návrh v sobě obsahuje tři samostatné nároky z titulu nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu orgánu státu (byť z jediného trestního řízení), a to nárok na přiměřené zadostiučinění za újmu způsobenou žalobkyni nezákonnou vazbou jejího partnera ve výši 93 000 Kč, přiměřené zadostiučinění za nepřiměřenou délku předmětného trestního řízení ve výši 240 000 Kč a nárok na přiměřené zadostiučinění za újmu způsobenou žalobkyni v souvislosti s nezákonným trestním řízením ve výši 667 000 Kč, postupoval soud prvního stupně správně, pokud každý takovýto návrh samostatně zpoplatnil.

10. K námitce žalobkyně, že část soudního poplatku ve výši 2 000 Kč za jeden tvrzený nárok ze žaloby byla zaplacená včas a řízení tak nemělo být zastaveno zcela, dovedl, že vzhledem k tomu, že žalobkyně v souvislosti se zaplacením částky 2 000 Kč nevezala žalobu v rozsahu dalších dvou konkrétních nároků zpět a zákon o soudních poplatcích při stanovení následků za nezaplacení poplatku současně hovoří o poplatku jako takovém, nikoli např. o částečném nezaplacení soudního poplatku, soud prvního stupně postupoval správně, pokud rozhodl o zastavení řízení v celém rozsahu.

II. Dovolání a vyjádření k němu

11. Usnesení odvolacího soudu napadla žalobkyně (dále jen „dovolatelka“), zastoupená advokátkou, v celém rozsahu dovoláním (dle obsahu dovolání však nikoli co do výroků týkajících se nákladů řízení před oběma soudy).

12. Dovolatelka měla za to, že ze znění položky 8a sazebníku v žádném případě nevyplývá, že je možné za návrh na zahájení řízení o náhradě škody z několika důvodů, či jiné újmy z několika

důvodů, zvýšit tuto sazbu. Takový výklad zákona je dle ní v rozporu se zásadní zásadou, že stát jako veřejnoprávní subjekt může konat pouze to, co je zákonem uloženo. Extenzivní výklad tohoto ustanovení není přípustný.

13. Rozhodnutí o výši soudního poplatku je podle dovolatelky nezákonné i „s ohledem na to, že v obdobných věcech stejný soud rozhoduje zcela jiným způsobem a vyměřuje soudní poplatek pouze ve výši 2 000 Kč“, přičemž odkázala na ustanovení § 13 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník.

14. K uvedenému dovolatelka dále namítala, že „jestliže je v sazebníku stanoveno, že za návrh na zahájení řízení o náhradě škody nebo jiné újmy náleží sazba soudního poplatku 2 000 Kč, který byl ve lhůtě zaplacen, není možné bez dalšího zastavit celé řízení, které patrně dle úvahy soudu obsahuje ‚tři žalobní návrhy‘. Je možné zastavit pouze návrhy, za které nebyl soudní poplatek zaplacen.“

15. Dovolatelka má také za to, že bylo chybně rozhodnuto i o tom, zda platba soudního poplatku musí být v daném termínu připsána na účet soudu, přičemž zopakovala svoji argumentaci z odvolání, že o tomto nebyla poučena v rámci zákonného poučení a že tedy jako laik nemohla vědět, že musí dát příkaz k úhradě dříve, než jej podala. Navíc měl soud postupovat podle zákona o daňovém řízení a odstranit tvrdost zákona, byl-li soudní poplatek zaplacen pouze o jeden den později.

16. Dále dovolatelka namítá, že v daném případě jde o procesněprávní, nikoli o hmotněprávní lhůtu k zaplacení a že tedy nemělo být uplatněno ustanovení § 166 odst. 1 písm. a) daňového řádu, jak uvádí napadené usnesení, ale naopak ustanovení o lhůtách, které mají stejnou strukturu jako v občanském soudním řádu., tj. že poslední den lhůty by měl být učiněn úkon k zaplacení.

17. Konečně měla za to, že „napadeným usnesením Městského soudu v Praze došlo... k poškození základních práv žalobkyně, a to práva na spravedlivý proces, spravedlivé projednání věci a v důsledku pak i práve na ochranu před nezákonným zásahem státu, vůči kterému směřovala původní žaloba.“

18. Žalovaná se k dovolání nevyjádřila, nebylo ostatním účastníkům doručováno.

III. Formální náležitosti dovolání

19. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (viz čl. II bod 2 zákona č. [296/2017](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“

20. Dovolání bylo podáno včas (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř.

IV. Přípustnost dovolání

21. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

22. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

23. Podle § 241a o. s. ř. dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá

na nesprávném právním posouzení věci (odstavec 1). V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh) (odstavec 2). Důvod dovolání se vymezí tak, že dovolatel uvede právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, a že vyloží, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení (odstavec 3).

24. Přípustnost dovolání nemůže založit poukaz dovolatelky na ustanovení § 13 občanského zákoníku, neboť v rozsahu této námitky je dovolání zjevně bezdůvodné (§ 243c odst. 1 o. s. ř.), pakliže pomíjí, že dovolatelka byla ještě před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení opakovaně vyzvána k zaplacení soudního poplatku a před vydáním druhé výzvy bylo i rozhodnuto o jejich námitkách proti výzvě předchozí. Nemohla tak mít legitimní očekávání, že po ní bude vyžadováno pouze zaplacení soudního poplatku ve výši 2 000 Kč. Nadto důvodem zastavení řízení nebyla skutečnost, že by dovolatelka soudní poplatek dle výzvy soudu nezaplatila (vedena svým legitimním očekáváním), nýbrž že jej zaplatila po uplynutí stanovené lhůty, ačkoliv o následcích nezaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě byla poučena.

25. V rozsahu námitky dovolatelky, že bylo „v rozporu s ustálenou judikaturou“ zastaveno celé řízení, ačkoli jeden soudní poplatek ve výši 2 000 Kč podle této položky byl zcela nepochybně ve lhůtě žalobkyní uhrazen, nelze pro chybějící náležitosti (vady) dovolání ve smyslu § 241a odst. 2 o. s. ř. pokračovat v dovolacím řízení. Vymezení, v čem dovolatelka spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, je třeba provést pro každý jednotlivý dovolací důvod samostatně. Jen tak bude zaručeno splnění účelu dovolacího řízení, když advokáti dovolatelů budou před podáním dovolání u každého jednotlivého dovolacího důvodu nuceni posoudit, zda daná konkrétní právní otázka již byla v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena, případně jakým způsobem, a zda tedy vůbec má smysl se v této právní otázce na Nejvyšší soud obracet (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 1. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3023/2014). V posuzovaném případě však vymezení toho, v čem dovolatelka spatřuje splnění předpokladů přípustnosti, v dovolání absentuje, resp. absentuje jakékoliv vymezení judikatury dovolacího soudu, s níž by řešení právní otázky odvolacím soudem bylo v rozporu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Rovněž Ústavní soud potvrdil, že „náležitosti dovolání a následky plynoucí z jejich nedodržení jsou... v občanském soudním řádu stanoveny zcela jasně. Účastníkovi řízení podávajícímu dovolání proto nemohou při zachování minimální míry obezřetnosti vzniknout pochybnosti o tom, co má v dovolání uvést. Odmítnutí dovolání, které tyto požadavky nesplní, není formalismem, nýbrž logickým důsledkem nesplnění zákonem stanovených požadavků“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 2716/13). Konečně k ústavní konformitě požadavku na vymezení důvodů přípustnosti dovolání se pak Ústavní soud vyjádřil ve stanovisku pléna ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16.

26. Dovolání je také nepřipustné pro námitku, dle které odvolací soud nezvažoval v dovolatelčině případě dopad tvrdosti zákona do její povinnosti splnit poplatkovou povinnost. Z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, uvedené v poslední době například v jeho usnesení ze dne 11. 9. 2019, sp. zn. 24 Cdo 1024/2019, vyplývá závěr, že k založení přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. není způsobitelné tvrzení dovolatele o nepřiměřené tvrdosti zákona (v souvislosti s marným uplynutím lhůty k zaplacení soudního poplatku), kdy v komentovaném usnesení (tak jako v řešené věci) nelze přehlédnout, že v případě dovolatele nešlo o nesplnění poplatkové povinnosti v zákonné lhůtě podle § 4 a § 7 odst. 1 věta první ZoSP, nýbrž v soudem stanovené patnáctidenní lhůtě podle § 9 odst. 1 ZoSP, tedy, že „[p]okud žalovaný nesplnil poplatkovou povinnost ani v tomto dodatečném beneficiu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 6. 2018, sp. zn. I. ÚS 1680/18; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz), ač ji měl a mohl splnit již při podání odvolání, dovolávat se tvrdosti zákona je nepřipadné“. Tyto závěry lze použít i v případě nezaplacení soudního poplatku za

návrh na zahájení řízení, nikoli jen pro odvolání. Lze tak uzavřít, že odvolací soud se svým postupem ve smyslu § 237 o. s. ř. neodchýlil od rozhodovací praxe dovolacího soudu. Nadto dovolací soud s odkazem na usnesení ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. 29 Cdo 6030/2016, uveřejněné pod číslem 114/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dodává, že pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení nejsou zásadně právně významné ani důvody, pro které poplatník soudní poplatek nezaplatil.

27. Dovolání je ve smyslu § 237 o. s. ř. nepřípustné do námitky, že platba soudního poplatku nemusí být v daném termínu (zjevně míněno za trvání lhůty; pozn. dovolacího soudu) připsána na účet soudu, ale postačuje v této lhůtě odeslat platbu k zaplacení, tj. zadat příkaz bance. Pokud odvolací soud považoval za rozhodný den pro řádné zaplacení soudního poplatku den, kdy je platba v rámci lhůty připsána na účtu soudu, neodchýlil tím od rozhodovací praxe dovolacího soudu uvedené naposledy např. v usnesení velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2019, sp. zn. 31 Cdo 3042/2018 (a také v tam uvedené judikatuře, např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2017, sp. zn. 29 Cdo 2635/2016, usnesení sp. zn. 32 Cdo 3616/2016; rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na www.nsoud.cz). Je-li totiž soudní poplatek placen bezhotovostním převodem, splní poplatník poplatkovou povinnost až okamžikem, kdy byla platba připsána na účet příslušného soudu.

28. K založení přípustnosti dovolání nepostačuje ani další námitka dovolatelky, že napadeným usnesením došlo „... k poškození základních práv žalobkyně, a to práva na spravedlivý proces, spravedlivé projednání věci a v důsledku pak i práve na ochranu před nezákonným zásahem státu, vůči kterému směřovala původní žaloba.“ Může-li být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř., dovolatelčina povinnost vymezit pro každý dovolací důvod předpoklad přípustnosti (jak již bylo uvedeno) platí i tehdy, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, které se vztahuje k ochraně základních práv a svobod (zde práva na spravedlivý proces). Požadavek na vymezení přípustnosti dovolání, tedy například uvedením toho, od které ustálené judikatury Ústavního soudu se odvolací soud měl podle názoru dovolatele odchýlit, není přehnaným formalismem (srov. již zmíněné stanovisko pléna Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16, zejména body 39, 43-44, 46 odůvodnění).

29. Dovolání je však přípustné podle § 237 o. s. ř. pro otázky, zda lze ke každému z více žalobních nároků uvedených v jediném návrhu na zahájení kompenzačního řízení a soudem podřazených pod položku 8a sazebníku ve znění od 30. 9. 2017, přiřadit uvedenou sazbu 2 000 Kč a zda lze následně tyto sazby sečíst ve výslednou částku poplatku za jedno řízení ve smyslu § 6a odst. 2 ZoSP, neboť tyto otázky nebyly dosud dovolacím soudem vyřešeny.

V. Důvodnost dovolání a právní úvahy dovolacího soudu

30. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, takové však dovolací soud neshledal.

31. Za takovou vadu nelze považovat, nebyla-li dovolatelka v rámci výzvy k zaplacení soudního poplatku poučena, kdy se ve smyslu § 166 odst. 1 písm. a) daňového řádu soudní poplatek považuje za uhrazený, ostatně nijak odlišně od úpravy platné v soukromoprávních vztazích (srov. § 1957 občanského zákoníku). V ustanovení § 9 odst. 3 ZoSP je přitom obsažena výslovná úprava poučovací povinnosti, přičemž dovolatelka ani netvrdí, že by tuto soud nesplnil.

32. Dovolání není důvodné.

33. Podle § 4 odst. 1 písm. a) ZoSP jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení (dále jen "návrh na zahájení řízení").

34. Podle § 5 ZoSP jsou sazby poplatků za řízení stanoveny pevnou částkou nebo procentem u poplatku, jehož základ je vyjádřen peněžní částkou (dále jen "procentní poplatek"). Procentní poplatek se vypočte jako součin základu poplatku a sazby poplatku. Sazby poplatků za úkony a poplatku za zápis skutečnosti do veřejného rejstříku provedený notářem jsou stanoveny pevnou částkou. Sazby poplatků jsou uvedeny v sazebníku.

35. Podle § 6 ZoSP; základem procentního poplatku je cena předmětu řízení vyjádřená peněžní částkou, není-li dále stanoveno jinak. Cena příslušenství předmětu řízení tvoří základ poplatku jen v případech, je-li příslušenství samostatným předmětem řízení (odstavec 1). Je-li v návrhu na zahájení řízení uplatněno více peněžitých plnění, je základem procentního poplatku jejich součet. Peněžítá plnění, pro která je stanovena rozdílná sazba poplatku, jsou však samostatným základem poplatku (odstavec 2).

36. Podle § 6a odst. 2 ZoSP jsou-li pro řízení podle jeho předmětu stanoveny v sazebníku rozdílné sazby poplatku, poplatky podle těchto sazeb se sčítají.

37. Dle položky 8a sazebníku se vybírá za návrh na zahájení řízení o náhradě škody nebo jiné újmy způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o vazbě, trestu nebo ochranném opatření nebo nesprávným úředním postupem sazba 2 000 Kč.

38. Ze systematické diferenciací sazeb v zákoně o soudních poplatcích vyplývá, že sazba pod položkou 8a není sazbou určenou za nárokováná peněžní plnění, nýbrž paušálně (v dikci zákona „pevnou sazbou“), čímž nelze takovou sazbu přiřazovat podle § 5 ZoSP k sazbám stanoveným procentem u poplatku. Ze stejného důvodu nelze s položkou 8a pracovat dle mechanismu uvedeného v § 6 ZoSP. Je tedy na místě postupovat podle úpravy obsažené v ustanovení § 6a odst. 2 ZoSP a nic na tom nemění, že dikce uvedeného ustanovení odráží fakt, že tam uvedený mechanismus stanovení soudního poplatku se zpravidla uplatní v případech kumulace peněžitých a nepeněžitých nároků či peněžitých nároků s rozdílnou sazbou poplatku. Z citovaných ustanovení naopak nelze dovodit úmysl zákonodárce nezpoplatnit některé žalobní nároky jenom proto, že je u nich stanoven soudní poplatek stejnou pevnou sazbou jako u zbývajících žalobních nároků.

39. I autoři komentářové literatury k ustanovení § 6a odst. 2 ZoSP dovozují buď obecně, že toto ustanovení je třeba aplikovat v případech, kdy nelze vystačit s pravidly obsaženými v ustanovení § 6 odst. 2 ZoSP [Večeřa, J.: Zákon o soudních poplatcích a předpisy související. Komentář. Praha: Wolters Kluwer (ČR), 2015], anebo rovnou dospívají k závěru, že i v případě kumulace nároků, pro něž jsou stanoveny shodné pevné sazby, se poplatky určené podle těchto sazeb rovněž sčítají, ačkoli to v zákoně výslovně uvedeno není (Waltr, R.: Zákon o soudních poplatcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012).

40. K obdobnému závěru konec konců dospěl i Ústavní soud v usnesení ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. III. ÚS 634/19, byť samotnou ústavní stížnost shledal zjevně neopodstatněnou pro bagatelnost věci, neboť současně konstatoval, že v posuzované věci „obecné soudy ústavně konformním způsobem dovodily, že je-li v žalobě kumulováno více nároků se samostatným skutkovým základem, je třeba vybrat soudní poplatek za každý takto žalovaný nárok, neboť každý z nároků by mohl být žalován zvlášť. To platí i při uplatnění více nároků podle zákona č. [82/1998](#) Sb. Tomuto závěru obecných soudů proto nelze z hlediska ústavnosti nic vytknout“. Obdobně je možno poukázat i závěry vyjádřené v usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. II. ÚS 559/13, v poměrech tehdejší úpravy poplatkové povinnosti u žalob na ochranu osobnosti.

41. Dovolací soud tedy uzavírá, že pokud jsou v žalobě uplatněny dva a více nároky na náhradu újmy podle zákona č. 82/1998 Sb, vybírá se podle § 6a odst. 2 ZoSP od navrhovatele pevná sazba poplatku dle položky 8a sazebníku, tj. 2 000 Kč, za každý nárok samostatně.

VI. Závěr

42. Pokud tedy odvolací soud v řešené věci považoval za podmínku řízení povinnost žalobkyně zaplatit soudní poplatek za řízení ve výši 3x 2000 Kč, tj. zaplacení sazby 2 000 Kč dle položky 8a sazebníku za každý v žalobě uplatněný nárok, je jeho posouzení správné, a proto dovolací soud podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výděлку \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)